

Obžalovaného řidiče elektrické dráhy zastupoval dr. Miříčka ml., soukromé účastníky, t. j. poškozenou továrnu a zraněné passanty dr. Mellan.

Zajímavé vyhnání plodu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Anna Tošnerová je žena asi 30letá. Byla majitelkou poloviny domku v Šlemíně; od září 1925 je pak majitelkou domku celého, neboť její muž, invalida Fr. Tošner, 18. září 1925 zemřel. Tato žena měla od zimy 1924 nějaké techtle mechtle s ženatým lesným hajným Janem Melounkem, jemuž svěřila záhy sladké tajemství, které ale ku podivu Melounka nijak nepotěšilo. Nad takovýmto přijetím svého poselství nekormoutila se Tošnerová dlouho a Melounkovi naznačila, že by se snad dalo něco dělat, kdyby na to měla peníze. Tož Melounek dal jí 500 Kč, které Tošnerová přijala, a když se spolu za čas sešli, hlásila mu, že svěřené tajemství už neexistuje.

Záhy nastalo jaro, vše se zelenalo, příroda hýřila krásami a Tošnerová opět šeptala hajnému do ouška, že dle všech příznaků pozoruje, že vstoupilo do ní mysterium lásky... Melounek se zase drbal ve sporých vlasech, zase vyslechl radu, že by se něco dalo dělat, kdyby byly peníze, ale dělal, jako když neslyší. Rozešel se tedy s Tošnerovou v nevěli...

Teď se do toho vložil manžel Tošnerové. Napsal dopis Melounově manželce, v němž jí objasnil vztahy své ženy k jejímu muži. Psal, že žena se mu s pláčem svěřila k hříchu a že vidí, že jeho život je přičiněním Melounka zničen. Bojí se, že přijde věc na veřejnost, a proto žádá paní Melounkovou, aby jednala rychle; jsme sami doma — píše — a jestliže se vás muž s mojí ženou nevyrovná, ani minutu nemůže být hajným.

Když tento dopis paní Melounková přečetla, zavolala na poradu svého mužička; porada trvala dlouho a byla zvláštní tím, že Melounka nebylo ani slyšet. Ale dopis zůstal bez odpovědi.

Záhy na to hnulo se v Tošnerce svědomí a šla se udat, že na nátlak a za přispění hajného Melounka dala si v Praze pomoci... Četnictvo ovšem učinilo povinné hlášení a Anna Tošnerová i hajný Jan Melounek zasedli na lavici obžalovaných před senát vrch. rady Ed. Součka, aby se zodpovídali ze žaloby, kterou na ně vznesl státní zástupce Dr. Jelínek, že totiž Tošnerová nezjištěnou porodní asistentkou dala v sobě provésti nedovolený zákrok, směřující k vyhnání vlastního plodu, čímž hrubě porušila § 144 tr. z.; Melounek pak, že čin ten radou nastrojil a obnosem 500 Kč k němu přispěl.

Při přelíčení se Tošnerová kajícně k činu přiznala. Přijala 500 Kč, které jí za tím účelem Melounek přinesl, a jela do Prahy k porodní babičce. Ta v ní provedla nějakou manipulaci, nechala si zaplatit 500 Kč a propustila ji, načež se Tošnerová vrátila do své milé obce.

Předseda: A která babička to byla? Jak se jmenovala?

Obž.: Kdyby mě, pane rado, rozkrájeli, tak to už nevím.

Předs.: Tedy víte alespoň ulici, kde bydlila?

Obž.: Dočista nic nevím. Já se v Praze nevyznám. Šla jsem z nádraží celá pitomá.

Předs.: Na které nádraží jste přijela?

Obž.: To já nevím.

Předs.: Na které stanici jste u vás nastupovala?

Obž.: V Pikovicích.

Předs.: Tedy jste přijela na nádraží Wilsonovo. Kam jste šla odtud?

Obž.: To já už nevím.

Předs.: Na kterou stranu jste se tedy dala, když jste vyšla z nádraží?

Obž.: Já šla jen tak po ulici a plakala jsem. Tu se mně všimla nějaká paní, přijde najednou ke mně a zčista jasná povídá: Matičko, neplačte, vždyť je to támhle! A ukázala prstem na nějaký dům. Já jsem vešla do toho domu a v něm opravdu bydlila porodní babička. Zaklepala jsem, ona mi přišla sama otevřít. Ani se mě neptala, co chci, hned mne vedla dál a bez řečí mi to provedla, jako když mi vidí na očích, co chci. Já jí poděkovala, dala jsem jí 500 Kč a odešla jsem.

Za to obžalovaný Melounek zapíral houževnatě. S Tošnerovou, která prý za ním běhala, ve slabé chvíli něco měl, ale k vyhnání plodu jí vůbec neradil a dal jí 500 Kč jen proto, aby se jí zbavil. Po druhé mu říkala, že je 4 dny v jiném stavu, ale to už jí nic nedal, ač mu starý Tošner, teď už na Pravdě Boží, říkal, že to musí zaplatit, že to stálo ponejprv 500 Kč, ale po druhé že to bude dražší.

Když byla slyšena ještě celá řada svědků, mezi nimi i manželka obžalovaného Melounková, která dosvědčila, že Tošner mimo zaslání zmíněného již dopisu přišel k ní domů a požadoval na ní peníze, bylo líčení skončeno a po poradě vynesl rozsudek, jímž se Tošnerová i Melounek sprostfují. V důvodech osvobozujícího rozsudku uvedl soud, že není prokázáno, že by Tošnerová bývala vůbec těhotnou; není pro to žádného spolehlivého dokladu ani znaleckého, ani jiného; naopak průběhem líčení vyšly najevo pochybnosti, zda zde vůbec byla skutková povaha zažalovaného činu; spíše činí věc dojem pokusu vydírání. Poněvadž tedy soud nemohl ani dospěti k přesvědčení, že obžalovaná byla vůbec těhotnou, nemohl ani zodpovědět otázku, zda plod byl odstraněn, a proto vynesl rozsudek osvobozující.

Radostně si hajný hned za dveřmi jednací síně vytáhl z boty fajku a zapálil si. Jistě mu už dlouho tak nechutnalo pokušení, jako v této chvíli... —ff—

Historie jednoho karlínského strážníka a jednoho obchodníka.

(Okresní soud v Karlíně.)

Mezi obchodníkem S. v Karlíně ve Vítkově ulici a strážníkem Š., přiděleným tamnímu komisařství, byly odedávna spory a různice. Podnět k nim dala žena obchodníka S., která udržovala s dotyčným strážníkem důvěrný poměr. Když se o tom její muž dozvěděl, za-

žádal o dobrovolný rozvod. Jejich dceruška byla přiřknuta matce a na tu platil S. 300 Kč měsíčně. Svě ženě Bertě dal odbytne jednou provždy, přesahující 20.000 Kč. Tyto peníze musil vzít z obchodu a za nějaký čas to bylo již citelně znáti, neboť dlužníci na něho doléhali a on neměl žádné úhrady. Proto odhodlal se zažádati o snížení alimentálních poplatků. Tím ovšem velmi proti sobě popudil svoji bývalou ženu a strážníka Š., s nímž ona po rozvodu žila ve společné domácnosti. Od té doby neminulo týdne, aby mu strážník Š. něco neprovedl. Příležitosti měl dost, neboť byl služebně přidělen právě na místo, kde má obchodník S. svůj krám. Tak na př. v létě přišel k obchodníkovi ve služebním stejno-kroji a s pendrekem v ruce a osopoal se naň, aby jeho hospodyně, S-ově býv. ženě, dal už pokoj, jinak že na něho udělá trestní oznámení, ačkoli neměl té nejmenší příčiny. Toť se ví, že za chvíli byl plný dům lidí a všichni mysli, že snad se jedná o nějaký úřední zárok.

Jindy zase v nepřítomnosti obchodníka S. přišel strážník do krámu, kde upozorňoval druhou ženu obchodníka S. s úsměvem, že venku ve Vítkově ulici stojí jejich vozík, ačkoli celkem mu do věci nic nebylo, neboť ve Vítkově ulici měl službu strážník jiný.

Jednou ve Variétě měl obchodník S. to štěstí, že měl místo právě vedle svého soka. Po celé představení měřil strážník Š. obchodníka S. vyzývavými pohledy a na jeho ženu se provokativně usmíval.

Z těchto sporů vzniklo několik žalob civilních i trestních, které se projednávaly u okresního soudu v Karlíně.

Jest na bíledni, že tyto rozbroje nikterak neprospívaly obchodu, a proto obchodník S., jsa již stálými aférami otráven, vyhýbal se strážníkovi Š., jak jen mohl.

Jednoho dne brzy ráno byl obchodník S. za krámem. V obchodě bylo jeho žena. Tu přišel strážník Š. a aniž by ohlásil, čeho si přeje, ptal se po S. a hned se tlačil mezi zákazníky do zadní místnosti. Obchodník S. vida jej skleněnými dveřmi, přišel do krámu a vzal jej za rukáv, řka: „Dovolte, pane strážníku, jděte ven, tam si to vyjednáme. Já už mám těch věcí dost!“ Strážník s ironickým úsměvem klidně vyšel a S. šel s ním hned na policejní komisařství, kde si stěžoval na jednání strážníka Š., že jej obtěžuje.

Tam se ale obchodník S., ke svému zděšení dozvěděl, že strážník k němu přišel vyřídit úřední vzkaz, takže se tím, že strážníka vystrkoval z krámu, dopustil zločin veřejného násilí vztážením ruky na osobu úřední ve službě podle § 81 tr. z.

Státní zastupitelství skutečně vyšetřovalo obchodníka S. pro tento zločin, ale vyšetřování bylo zastaveno a celá věc postoupena okr. soudu v Karlíně, kde byl S. žalován pouze pro urážku strážníka podle § 312 tr. z.

Po přelíčení byl však obchodník S. i tohoto deliktu sprostěn, poněvadž soud uznal svědectví strážníka Š. za nevěrohodné vzhledem k předchozímu napjatému poměru. Žalovaného hájil dr. Fr. Čerovský. —rk—

Když sedí panenka na více židlich.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Marii Čepelákové, mladé, svobodné dělnice, narodil se v dubnu syn, kterému dala jméno Antonín. Za nemanželského otce označila Antonína Elsnice, dělníka v Broumech. Na něho byla proto podána u okresního soudu v Hořovicích žaloba o uznání otcovství a o plnění alimentních povinností. Při projednávání této žaloby udala Čepeláková, že v kritické době měla známost pouze s ním a s jinými muži že se vůbec nestýkala. Za týden na to však přišla znovu k soudu a prohlásila, že svědčila křivě. V době svého seznámení s Elsnicem byla prý už v jiném stavu s rolníkem Homolkou, který ji navedl, aby vše svedla na Elsnice.

Proto žalovalo státní zastupitelství jednak na Čepelákovou pro křivou přísahu, jednak na Frant. Homolku, že jí k tomu radil a napomáhal.

Před senátem rady vrch. z. s. Riegla prohlásila Čepeláková, že je vinna. Homolka prý jí hrozil, že ji zabije, když o tom někomu řekne. S Homolkou prý obcovala již 7. srpna, kdežto s Elsnicem až 20. září.

„Když jsem Homolkovi,“ pravila, „ještě před 20. zářím. řekla, že jsem v jiném stavu, naváděl mě, abych to na někoho svedla, když mám ještě nějaký poměr. Odpověděla jsem mu, že si sice píši s nějakým Elsnicem, ale ten že se mnou ještě žádných styků neměl. Že to proto nemohu na něho svést, protože dítě by se narodilo dříve. Homolka mi ale řekl, že na tom nezáleží, že se bude věřiti jen tomu, co řeknu já. A když k nám potom Elsnic přijel, byla jsem mu po vůli. Homolka prosil, abych to na něho neříkala, že mi dá na dítě nějaké peníze. Ale dosud mi nedal ani haléře. Když se mi dítě narodilo, šla jsem k němu a žádala jsem ho o nějaké peníze, ale on chtěl, abych k němu zase chodila. Řekla jsem, že pokud se nevyrovná s dítětem jedním, nemůže začít druhé.“

Obžalovaný Homolka vše popíral. Nikdy s ní nic neměl, ani s ní nepromluvil.

„Pane Homolka, podívejte se na to dítě,“ praví Čepeláková, držíc na ruce nemluvně.

„A co bych se na něj koukal?“

„To dítě bude jako vy, je podobné tátovi!“ zabásnila si věštecky Čepeláková.

Obhájece Homolkův navrhuje výslech Bedřichy Čepelákové, manželky slevače, která slyšela, jak Cíza, zámečník v Komárově, který měl s obžalovanou také poměr, naváděl ji, aby vše svedla na Homolku, ten že má prachy.

Senát však oba obžalované sprostil, protože nemá za prokázáno, že by byla Čepeláková křivě svědčila, neboť se mohla mýlit po dlouhé době, kdy se vše mělo sběhnouti. Jisto je, že s Elsnicem důvěrné styky v oné době měla.

Zajímavé je, že Čepeláková teď nedostane alimentů od nikoho. Leda, že by to zkusila ještě s tím Cízou...?

Žalobu vedl stát. zást. dr. Mareček.

—rk—